

за най-старата българска частъ въ днешния Сливенъ (около Фърчилловата воденица), около която до скоро сж посочвали на стари къщи, запомнени отъ около 200 години. На сѣверъ отъ днешната Гюрчешмя, къмъ устието на Селището, гората е била отчасти запазена. Около днешната Държавна Фабрика и прѣди построяването ѝ (къдѣ 1842 год.), старци разправятъ, че тамъ даже до „първото московско“ (1829 г.) е имало дебели и високи вѣковни дървета. Разпростирането на махалата Дели-Балта, на сѣверъ къмъ Селището, е станало главно чрѣзъ заселването на раковскитѣ бѣжанци. Подножието на Гаговицъ и до днесъ се нарича Оршѣка. Това име е съкратено отъ Орѣшѣкъ, защото между другитѣ дървета тукъ е прѣобладавалъ орѣха, вѣроятно като култивиранъ отъ врѣме на манастирското минало на града.

Не се знае дали отъ край врѣме Селишката рѣка се е сливала съ Новоселската при Ески-Намазгяхъ, или пъкъ е минавала направо отъ устието на прохода прѣзъ гората на днешната махала Дели-Балта, а отъ тукъ, край Машатлъка, се е вливала въ Куруча (Асѣньювица). Днешнитѣ тѣй нарѣчени Голѣми вади и вадички въ града сж по-послѣшно дѣло. Въ туй отношение Сливенъ е едничкътъ градъ въ България, ако не и въ П-ва. Почти всѣка улица има своята малка или голѣма вадичка, а намѣсти прѣзъ единъ и сѣщи дворъ минаватъ по двѣ. Вече отъ изобилието на тая балканска вода се види, че сливенскитѣ три рѣки прѣди урегулирането на града, сж били много по-голѣми.

Дали Селишката рѣка е била отбита въ днешното си корито — не се знае. Важното е, че до днешното Бояджийско у-ще (стария владишки дворъ), край което тече казаната Голѣма вада, въ минали години е имало голѣмъ камененъ мостъ, нарѣченъ подобно на новоселския — Ташъ Кьопрю. По думитѣ на стари хора, тоя мостъ билъ съборенъ „много отколя“, а днесъ такъвъ, сравнително малкъ отъ ново врѣме, се намира върху Голѣмата вада при сѣщото у-ще. Изразътъ „много отколя“ ще визира именно врѣмето, когато Селишката рѣка вече е била въ днешното си корито, а мостътъ надъ нея е билъ съборенъ. Помни се още, че между тоя мостъ и Армен-